
Saa blæser det op igen

Et stykke journalistik af

Kaj Munk

Udgivet i 2015. Teksten må i denne form frit benyttes med angivelse af Kaj Munk Forskningscentret, Aalborg Universitet, som kilde.

Kaj Munk Forskningscentret, Aalborg Universitet.

Indhold

Saa blæser det op igen

4

Saa blæser det op igen

Saa blæser det op igen

Saa blæser det op igen.

Af Kaj Munk

Nat, d.1.11.36[1]

Jamen, hvem skulde dog have troet, at det saa kort efter Festens Afslutning kunde finde paa atter at spille vældelig op til Dans? Denne Tirsdags- Orkan gav ikke forrige Søndags noget efter. Og da vi nu var ved Vesterhavet forleden, kunde det saa ikke være morsomt at se, hvordan det gaar til andet Steds i Riget, naar Danmark faar Kam til Haar? Vi tvinger os altsaa Syd paa til Tarm, og lader saa Stormen hvirvle os ind over Hoven og Sønderomme og op ad Vejle Hovedgade, inden vi rigtig faar tænkt os om. Den stakkels Henry er helt fortunlet; den har aldrig prøvet at køre med to Motorer før. Naar de 4 Cylindre leverer 30 km, farer vi fremad med 60; det er mere end en gammel, skikkelig Fordvogn kan faa ind i Begribelsen; den standser lige midt i Vejle og ser sig forundret om; skulde dette her ikke være Grindsted? Og da vi faar snakket godt for den og listet den i Gang igen efter Snoghøj, gør den Knuder og vil ikke blive paa Landevejen; den mener, det er alt for tidligt at stikke sydpaa, og benytter sig af ethvert Vejtræ, vi passerer, til et kluntet Forsøg paa at sætte over Vejgrøften og paany slippe østerpaa.

Helt tosset bliver den paa Lillebælt-Broen; nu har den faaet Storhedsvanvid og tror, den er Lyntog, og vil absolut op paa Skinnerne; hver Gang vi faar en Pille bag os, slingrer den ud til venstre som et Tilløb til et Hop; det var ogsaa en fortvivlet Idé af Knutzen at bygge den Bro i Nord-Syd; aldeles naturstridigt føles det; ligger Fyn ikke Østen for Jylland? Det henstilles til Generaldirektøren ved Lejlighed at sørge for en bedre Direktion.

Sikke saa tjæpt det gaar til Odense; men derfra og til Svendborg er den atter uregerlig. Og saa begynder vi at sejle. Det hyggelige Svendborgske Farvand, vidt berømt for sin smilende Ynde, rynker ordentlig Pande i Dag. Avra, hvordan vil det spænde af over Langelands-Bæltet for den, der ikke er søstærk? Det er ogsaa jammerligt, de ikke realiserer min simple Idé med at dreje Langeland en kvart Omgang; det er jo som skabt til Bro mellem Fyn og Laaland, naar det bliver lagt rigtigt; men det er selvfølgelig Sydfynske Dampskibsselskab, der laver Obstruktion for Fortjenestens Skyld. Saa har de rigtig godt af at faa saadan et Vejr som dette her engang imellem. I Dag er der nemlig ikke noget Vand; det er blæst over til Bornholmerne, for at de ogsaa skal mærke, de bor ved et Hav. Ved Spodsbjerg staar Mjølner nok saa smukt paa den bare Sandbund med lidt grumset Vand om Tærne. Bilerne maa lempes ned paa Dækkets Afgrund ad en stejl Væg. Og saa begynder Skruen at arbejde. Værsgod! lad den bare det! vi staar godt, hvor vi sidder. Bilerne flyttes forsøgsvis fra Agterstavn til Forstavn og tilbage igen. Hvis Aandssvage læser disse Linier, bør man vel imødekomme dem med et Citat om Hen til Kommoden osv. - Men Mjølner har hamret

sig ned i Sandet, saa den ikke lader sig rokke. Da er det, jeg foreslaar, at vi skal prøve at hoppe. Man tvivler. Jeg lægger for med et vældigt Hop, og virkelig - i samme Øjeblik, Skibet føler sig befriet for min Vægt, løfter det sig saa meget, at en Bølge gør det fri; endnu et Hop, og vi er klar. Og nu duver vi op og ned og hid og did med Hyl og Skumsprøjt om Ørene paa Langelands-Bæltets Oceansøer, og jeg faar andet at tænke paa, end at haandtere en Fyldepen.

Kaj Munk.